

Det mest hjärntvättade folket

- Alla människor är lika mycket värda
- Vi ska inte skilja mellan vi och dom
- Nationalism är högerextremism
- Sverige måste ta sitt ansvar för världens flyktingar
- Invandringen är lönsam
- Vi får inte tala om volymer
- Vi ska inte se till kostnaderna, när människor flyr för sina liv.
- Vi bör sträva efter fri invandring
- Islam är en fredens religion
- Invandringen är nödvändig för demografin

Ovanstående tio punkter är hastigt nedskrivna, utan inbördes ordning. Jag kan med lätthet fylla på med ytterligare ett tjugotal påståenden och förhållningssätt, som inte bara det senaste decenniets regerande politiska partier – höger eller vänster spelar ingen roll – utan också en majoritet av Sveriges medborgare håller för sanna, kloka, goda etc. Skulle jag sedan be läsarna av denna blogg att ge fler förslag, så skulle jag förmodligen kunna komplettera med lika många till.

Tänk er nu två fotbollslag, PK-laget och Dissidenterna. De möts i en kraftmätning, med verkligheten som domare. Då åker PK-laget dit så det bara stänker om det. Dissidenterna vinner med sisådär 60 – 0. Men det spelar ingen roll. PK-lagets uppfattningar är inte verklighets- utan ideologiförankrade och det är inte verkligheten utan ideologin som dömer. För dem är dissidentlagets alla mål föranledda av offside, PK-frisparkar, gula eller röda kort. Då vinner PK-laget. Lätt som en plätt.

Alla har inte klart för sig vad det handlar om för ideologi. Är det kanske det vi brukar kalla för postmodernism?

Det är marxismen, som likt Fågel Fenix rest sig ur askan. Hur var det möjligt? I Kambodja ställde de röda khmererna till med ett folkmord så sent som på 1970-talet och ser vi till helheten, så har kommunismen det gällande världsrekordet i mord. Marxism-leninism, stalinism, maoism och alla de andra ideologiska varianterna – inte en enda av de kommunistiska lärorerna har klarat att bygga något attraktivt samhälle. I Ryssland, Östeuropa och Albanien har de gått i graven. Kina, Nordkorea och Kuba är diktaturer. Vi har hånat dem, beklagat dessa länders invånare och också sökt göra motstånd för deras del, åtminstone lite grand. I vårt land kallas sig inte ens kommunisterna för kommunister längre. Kommunismen som statsbärande ideologi är lika död som nazismen.

Men det finns en avgörande skillnad, en paradox. Paradoxen är att kommunismen visserligen har totalkraschat som politisk realitet, men samtidigt segrat som tankesystem. Utan att veta om det, tänker Sveriges maktelit kommunistiskt, när de hyllar mångkulturen, vår tids version av det klasslösa samhället. Men trots att de totalt kontrollerar den offentliga scenen, trots att de förfogar över de tyngsta slagorden, det mest förföriska språket och hela marxismens vackra tankekatedral, så kommer det inte att fungera, inte den här gången heller. De flesta förstår det inte, utan traskar bara på i godhetens ullstrumpor. Och de som förstått, för dem spelar det ingen roll. Marxismen har fört dem till köttgrytorna och det är ingen plats de godvilligt tänker lämna.

Vad var det som hände?

Det som hände var att kommunismen ändrade taktik. Marxisterna gjorde sig av med sin revolutionslängtan, drömmen om arbetarnas solidariska kamp mot kapitalismen och hatet mot borgarna. Bort med KGB, Stasi, de fejkade rättegångarna och avrättningarna, allt som var hårt och oförsonligt inom kommunismen. Det som blev kvar var godheten: strävan efter rättvisa över alla gränser, jämställdhet och jämlikhet. Svenska kommunister gör inte längre upp några listor över vilka som ska hängas i lyktstolparna, när revolutionen fört dem till makten. Om vi bortser från att de är lögnaktiga och hycklande – det är en ofrånkomlig konsekvens när man sätter ideologin framför verkligheten – så är de pacifistiska, välmenande, kärleksfulla, idealistiska, feministiska och naiva. Gårdagens kommunism var något för släggviftande karlar. I dag är det de gråtfärdiga fruntimrens ideologi. Men trots att det politiska arvet är svårt att känna igen, så finns det där.

Hur hålls denna extrema ideologi ihop när kampen försvinner? När arbetarna försvinner, när revolutionen inte längre är målet? Svaret är att eliten behöver offergrupper, människor att hjälpa och på så sätt legitimera sitt eget maktinnehav. Ingen grupp, inte ens de av den vite patriarkale mannen skändade och förtryckta kvinnorna, passar bättre in i offerrollen än lidande flyktingar. Alla asylsökande har flytt för sina liv och har de ett ungdomligt utseende så blir de barn. Är det några som måste hjälpas så är det barnen!

PK-laget behöver också en fiende och här kommer nästa paradox. Det är det svenska folket som är fienden. Det är nämligen den väg kommunismen alltid tar. Folket måste fostras i den

rätta läran. I värsta fall måste det stängas in. Svenskarna beskrivs som ett folk som inte lever upp till idealen; ett främlingsfientligt och fördomsfullt folk. Ett värdegrundsbehövande folk. Särskilt farliga är de högerextrema. En inkquisition byggs upp, som jagar nazzar (påstådda), som jagar rassar (påstådda) och jag får väl vara glad över att man inte jagar frassar också, eftersom en av mina söner heter Frasse. I synnerhet förföljs den minoritet urinånare som inte låter sig luras, som är berättigat skeptisk och förstår att denna politiska process slutar i ett inbördeskrig, om den inte stoppas. De som har förstått att fnoskerierna leder till välfärdssamhällets undergång.

Det som skiljer ut Sverige från andra länder i den västliga civilisationen är att vi är de mest fnoskiga (synonymer: tokiga, rubbade, vrickade, knasiga, knäppa, dumma, tossiga, nippriga, prilliga). Eller som det brukar vara med svenskarna: Vi har ett obotligt behov av att vara bäst i klassen: "Jaha, nu ska vi tydligen vara fnoskiga. Då ska vi minsann slå alla andra i fnoskighet."

Vi som hyser de värderingar som våra förfäder har hyst i många generationer, de som handlar om hårt arbete, familjeliv, hederlighet och måttfull konsumtion, vi beskrivs som intoleranta extremister. Det är numera bortglömt att det var dessa värderingar som skapade det välmående Sverige. Vi vaktas nu av en överhet som slår ner på oss för det vi tänker och det vi säger, skriver, tecknar och målar. Vi måste vakta våra tungor, så att vi inte råkar haspla ur oss något av de ord som överheten klassat som de mest förbjudna. Vilken svart man som helst har rätt att kalla en annan svart man för neger eller nigger – ibland berömande, ibland förklenande, ibland retfullt, ibland för att markera samhörighet; det beror på kontexten. Men det gäller bara inbördes. När den svarte konstnären Makode Linde höll vernissage på Kulturhuset i Stockholm för sin utställning "Negerkungens återkomst" då protesterade PK-eliten med plakat som beskyllde honom för att vara rasist. Ett annat exempel: vi får inte kalla zigenare för zigenare. Det är den enda samlande beteckningen som de själva använder utan större bekymmer (Zigeuner, Gypsies). "Rom" är en beteckning som refererar till en minoritet, en viss sorts zigenare. Våra makthavare har fastnat för beteckningen EU-migranter. Det är så löjligt att man baxnar. Inte fan går zigenarna runt och kallar varandra för EU-migranter.

Så där håller de på och förstör språket. De flesta i överheten uttrycker sig numera med ett svåruthärdligt floskulöst politiskt lingo. Den retoriska förmågan har gjort sällskap med tankeskärpan och lämnat den offentliga scenen. Vill man säga något snällt förlåtande, så kan man kanske säga att det är oturligt. Makteliten har inte bara en formidabel otur när de tänker utan också när de pratar. Vi är ett antal medborgare som tar oss för pannan.

Konsekvensen är att Sverige går från att vara ett av Västvärldens mest välskötta och bäst fungerande länder, till ett land där beskattningen tillhör de högsta i världen, men ändå inte räcker till för att täcka de skenande kostnader, som är ett resultat av massinvandringen. Medierna ljuger i oss alla att mångkultur är en berikande och bra idé, trots att landet befolkningsmässigt faller isär. Tätorterna förfulas, bostadskostnaderna skjuter i höjden och

trångboddheten växer. Landsbygden överges och de enda riktigt attraktiva bostadsorterna som finns kvar, är den makthavande elitens och överklassens, i de större städerna. Där släpps inte gärna några bidragsförsörjda blattar in, hur ivrigt och positivt dess välbeställda invånare än talar om integrationens betydelse.

För landet som helhet rusar allt som är dåligt i höjden: våldtäkter, mord, kriminalitet, bostadsbrist, bidragsförsörjning, laglösa bostadsområden, bilbränder, svenneförakt etc. Allt som är bra rasar mot botten: välstånd, tillit, fasta anställningar, ungdomars välbefinnande, kvinnornas säkerhet på allmänna platser, skolresultat. Det som i går var omoraliskt och skamligt är i dag progressivt (sexuell lösaktighet, hbtq, pride). Det är bara att konstatera: i dag lever vi i ett samhälle utan värdighet, ett skitsamhälle. Allting pekar på att det kommer att bli värre. Mycket värre!

I de tre böcker som Gunnar och jag har skrivit finns det förmodligen ett och annat fel, men inga större eller mer graverande sådana. Vi har blivit beljugna och skändade av PK-laget, men faktum kvarstår: genom att hålla ideologierna på avstånd och med fokus på verkligheten har vi trovärdigt berättat om hur det står till med Sverige.

Därför har vi fått möta två former av hjärntvätt. Den mildare kan exemplifieras med reaktionen från en av mina närmaste vänner. Eftersom vi är nära vänner läser hon det jag skriver, dock förmodligen inte bloggtexter som den här. Hon brukar säga något berömande – vi är ju vänner – men när första delen av "Invandring och mörkläggning" kom ut blev hon förbannad. Undertiteln på Gunnars och min första bok är "En saklig rapport från en förryckt tid". Det var givetvis fel, tiden var inte alls förryckt och vi var våldsamt osakliga. Hon kunde visserligen, även när hon ansträngde sig, inte ge ett enda exempel på att vi hade fel, men antagligen ansåg hon sig inte behöva göra det. Hur det stod till med verkligheten var inte viktigt. Det viktiga och skamliga var att vi hade ideologiskt fel.

Hon påstod att invandringen är lönsam, för det hade hon läst i Sveriges största och mest envetna propagandablaska: Dagens Nyheter. Det låter sig sägas. Allt möjligt låter sig sägas, om man inte bemödar sig om sanningen. Grälet bestod mest i att hon skällde på mig, medan vår vänskap i mitt inre kylde ner till en temperatur där vänskaper har svårt att överleva. Hon blev allra som mest förbannad när jag sa att hon var hjärntvättad. Det var naturligtvis jag som var det.

Okunniga och vilseledda kan vi alla vara. Men den som värjer sig mot obehagliga "sanningar" därför att dessa framstår som ideologiskt felaktiga, den är hjärntvättad. Begreppet hjärntvättad är smädande, det är en ohjälplig bieffekt av att det är korrekt. Om verkligheten talar emot den ideologiska versionen, så är det verkligheten som det är fel på – för den hjärntvättade.

Vi är fortfarande vänner, men vi pratar inte om invandring, absolut inte! Hon tycker nämligen precis detsamma som innan hon läste mörklägningsböckerna, men vet

förmodligen att hon saknar argument som biter. Eller också gör hon inte det, jag vet inte. Jag misstänker att detta bara handlar om ett moraliskt anständigt förhållningssätt för henne. Hon sitter säker i familjens fina hus, beläget i en av de mest överklassiga villaförorterna som Sverige kan uppvisa. Inte behöver hon erkänna att Gunnar och jag trots allt hade rätt.

Jag är också tyst därför att det inte är någon idé att tala om invandring med henne. Tystnaden är ett pris vi två inte är ensamma om att leva med. Den har drabbat många svenska gemenskaper. Många, många! Tystnaden är som ett tunt istäcke över en bottenlös klyfta. Den som prövar dess bärighet löper stor risk att rasa ner i klyftan.

Den andra och svårare versionen av hjärntvätt är att inte ens ta del av verklighetsbeskrivningar som förmodas att inte stämma med ideologin. Flera av mina vänner, som annars läser mina böcker, har förmodligen inte ens öppnat de fyra senaste (Mörkläggnings I & II, Romer i Sverige, Nötskalet). Det gäller också för många av Gunnars och mina hätskaste kritiker. De vet att våra böcker är vedervärdiga och det vet de utan att behöva läsa dem. Hjärntvätt!

Häromdagen talade jag i telefon med en man i södra Sverige, som köpt fem ex. av Nötskalet. När han träffade sina vänner brukade han, utan att säga något, diskret lägga ett ex. på ett synligt ställe hemma hos dem. Några dagar senare hade de vanligen lika diskret återbördats, olästa. Så gör de svårast hjärntvättade. Varför bry sig om hur det går för Sverige? Man vill väl inte bli beskylld för att vara / fyll i med lämpligt invektiv /.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2016/05/21/det-mest-hjarntvattade-folket/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.